

РЕШЕНИЕ

№ 7098

гр. ***, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20231110169568 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „***“ ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу К. В. М., ЕГН ***** и Г. С. М., ЕГН ***** за заплащане на сумите, в условията на разделност, при равни квоти от по 1/2-ра част за всеки, че дължат на „***“ ЕАД, сумата в общ размер на 390,48 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., мораторна лихва за забава в размер на 66,54 лева за периода от 15.09.2021 г. до 18.09.2023 г., както и сумата за дялово разпределение за периода от 01.08.2020 г. до 30.04.2022 г. в размер на 35,66 лева – главница и мораторна лихва за забава в размер на 8,41 лева от 16.10.2020 г. до 18.09.2023 г., ведно със законните лихви върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението – 04.10.2023 г. до окончателното изплащане на сумите, както следва:

К. В. М., ЕГН ***** - 1/2 - за сумата от 195,24лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода 01.05.2020г. до 30.04.2022г., мораторна лихва за забава в размер на 33,27 лв. за периода 15.09.2021г. до 18.09.2023г., както и сумата за дялово

разпределение за периода 01.08.2020г. до 30.04.2022г. в размер на 17,83 лв. - главница и мораторна лихва за забава в размер на 4,20 лв. от 16.10.2020г. до 18.09.2023г., ведно със законните лихви върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението 04.10.2023г. до окончателното изплащане на сумите;

Г. С. М., ЕГН ***** - 1/2 - за сумата от 195,24 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода 01.05.2020г. до 30.04.2022г., мораторна лихва за забава в размер на 33,27 лв. за периода 15.09.2021г. до 18.09.2023г., както и сумата за дялово разпределение за периода 01.08.2020г. до 30.04.2022г. в размер на 17,83 лв. - главница и мораторна лихва за забава в размер на 4,20 лв. от 16.10.2020г. до 18.09.2023г., ведно със законните лихви върху двете главници, считано от датата на подаване на заявлението 04.10.2023г. до окончателното изплащане на сумите. След дадени от съда указания по чл.415, ал.1, т.2 ГПК са предявени установителни иски за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че е доставил на ответника топлинна енергия по силата на Общи условия, приети на основание Закона за енергетиката. Твърди, че ответникът е ползвал енергията, като за процесния период не е заплатил дължимата цена. Моли съда да установи вземанията така, както са предявени в заповедното производство. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците депозират отговор на искова молба. Посочват, че оспорват основанието на дължимост на сумите и размера по отношение на настъпилата погасителна давност, като в останалата част не оспорват задължението. Твърдят, че не са потребители на топлинна енергия през процесния период. Релевират възражение за изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли изцяло предявените иски.

Третото лице помагач на страната на ищеца „*** ” ООД не изразява становище.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.149 ЗЕ:

За основателността на иска за заплащане цената на топлинната енергия

ищецът следва пълно и главно да докаже, че през процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ продажбата на ТЕ за стопански нужди от топлопреносното предприятие се осъществява на основата на писмени договори при общи условия (ОУ), които се сключват между топлопреносното предприятие и потребителите на ТЕ за стопански нужди.

От депозираното писмо от Столична община – район „***“ се установява, че с договор за покупко-продажба от 27.04.1991 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-5165/90г. от 25.04.1991 г., ап. 90, находящ се в ж.к. „***“, *** е продаден на Г. С. М. и К. В. М. (ответници по делото), като не се установява жилището да е общинска собственост.

От представения по делото Протокол от 02.08.2002 г. е видно, че ОС на етажните собственици е взело решение да се сключи договор за услугата „дялово разпределение“ на топлинна енергия между клиентите в сгради етажна собственост.

Приети по делото са и справки от НБД, от които се установява, че ответниците по делото – К. В. М. и Г. С. М. са с постоянен и настоящ адрес: гр. ***, ж.к. „***“, ***, който съвпада с адреса на процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл.150, ал.3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия.

Съгласно чл.143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово

разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата.

Ответниците са упражнили своевременно правата си по чл. 120 ЗЗД като са заявили възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания, което е частично основателно. Съгласно разясненията, дадени с ТР №3/2011г. по тълк. дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111, б.,в” ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл.155 и чл.156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.111, б.,в” ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Сроктът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 54988/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав – 04.10.2023г.

При кредитиране заключението на ССчЕ се установява, че размерът на задължението за главница за исковия период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза в размер на 390,48 лева, а стойността на потребената топлинна енергия за исковия период непогасен по давност – от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза в размер на 350,43 лева. от заключението на вещото лице по приетата като доказателство по делото ССчЕ се установява още, че размерът на мораторната лихва за забава за исковия период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза на 66,54 лева, а за периода от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г., в който вземането не е погасено по давност възлиза в размер на 57,53 лева. Вещото лице приема също, че за периода непогасен по давност – 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. задължението за услугата „дялово разпределение“ възлиза в размер на 32,30 лева, а лихвата за забава е 7,36 лева.

По отношение на процесните вземания приложение намират ОУ от 2016г.,

като съгласно чл.33, ал.1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Доколкото заявлението по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 54988/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав е депозирано на 04.10.2023 г., то следва да се приеме, че вземането на ищеца за периода месец май 2020 г. до 04.10.2020 г. е погасено по давност, поради което съдът приема, че ищецът се легитимира като кредитор на главно вземане само за останалата част от исковия период – от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. При кредитиране заключението на ССЧЕ се установи, че размерът на задължението за главница за исковия период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза в размер на 390,48 лева, а стойността на потребената топлинна енергия за исковия период непогасен по давност – от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза в размер на 350,43 лева, до която сума искът е основателен и следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 390,48 лева и за периода от 01.05.2020г. до 04.10.2020г., следва да се отхвърли като неоснователен.

Настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде уважен и искът за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, тъй като по делото са ангажирани писмени доказателства – справка за дялово разпределение /л. 26 от делото/, че услугата е извършвана в процесния период. По делото от приетата съдебно – счетоводна експертиза се установява, че за периода непогасен по давност - от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. начислената цена за предоставената услуга дялово разпределение на топлинна енергия е в размер на 32,30 лева, до която сума искът е основателен и следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 35,66 лева и за периода от 01.08.2020 г. до 04.10.2020 г., следва да се отхвърли като неоснователен.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

За периода от 15.09.2020 г. до 20.01.2023 г. са приложими ОУ на „***“ ЕАД от 2016 г., публикувани през м.07.2016 г. и влезли в сила през м.08.2016 г. /арг. от чл.150 ал.2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 в 45-дневен срок след

изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Съгласно чл. 32, 6 ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „***“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информацията относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. Съобразно това и предвид датите, на които са изготвени общите фактури за отчетните периоди 2019/2020 г. и 2020/2021 г., както и съобразявайки заключението на приетата по делото ССЧЕ, мораторната лихва се полага за периода от 15.09.2020 г. до 20.01.2023 г. върху главницата от 350,43 лв., като съобразно приетата ССЧЕ, задължението възлиза в размер на 57,53 лв., до която сума искът по чл. 86, ал.1 ЗЗД следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 66,54 лв., следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответницата покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство.

Предвид това тази акцесорна претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковете. Дължимите разноски в настоящото производство са в размер от 329,33 лв., представляващи заплатена държавна такса, възнаграждение на вещо лице по СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Дължимите разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 54988/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав, са в размер на 65,87 лв. – за държавна такса

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците имат право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете. Последните са защитавани от адвокат ***, който е осъществявал безплатна правна помощ по делото. Възнаграждението на адв. Николай Илчев и адв. С. К. К. САК, определено по реда на Наредба №1/2004г. /в редакцията □ към датата на сключване на представените по делото договори за правна защита и съдействие възлиза в размер на 400 лв. Предвид размера на отхвърлената част от исковата претенция, съставляваща 12,18%, то на адвокатите осъществили процесуално представителство следва да се дължи процентното съотношение от определената му сума по реда на Наредба №1/2004г., а именно на всеки по 24.36 лв.

Ответникът няма право на отделно адвокатско възнаграждение в заповедното производството за подадено възражение и такова не следва да му бъде присъждано /в този смисъл Определение №45/23.01.2019г. по ч.т.д. №3074/2018г. на ВКС, I ТО, Определение №140/19.03.2020г. по ч.т.д. №236/2020г. на ВКС, II ТО и др./.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422,ал.1 ГПК, че К. В. М., ЕГН ***** и Г. С. М., ЕГН *****, двамата с адрес: гр. ***, ж.к. „****“, *** в качеството си на потребители на топлинна енергия в недвижим имот, находящ се в гр. ***, ж.к. „****“, абонатен № **, дължат на „****“ ЕАД, ЕИК ***, в условията на разделна отговорност при квоти от **по ½** следните парични суми, както следва:

– на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ, сумата от 350,43 лева, главница за потребена топлинна енергия, за периода от 04.10.2020 г. до 30.04.2022 г. и сумата от 32,30 лева - главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 04.10.2022 г. до 30.04.2022 г, ведно със законна лихва за период от 04.10.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата 57,33 лв. представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 18.09.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 17.10.2023 г. по ч.гр.д. № 54988/2023 г. на СРС, 66-ти с.с., като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за цена на топлинната енергия за разликата над 350,43 лв. до предявения размер от 390,48 лв., както и искът за мораторна лихва върху главницата, за разликата над 57,33 лв. до предявения размер от 66,54 лв., както и искът за дялово разпределение, за разликата над 32,30 лева, до предявения размер от 35,66 лева, както и предявения иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, за сумата от 8,41 лв. за период от 16.10.2020 г. до 18.09.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **в В. М., ЕГН ***** и Г. С. М., ЕГН *****, да заплатят на „***“ ЕАД, ЕИК ***, сумата от **65,87 лв.**, представляваща разноски **в заповедното производство** по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 54988/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав, както и сумата от **329,33 лв.**, представляваща разноски **в исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 ЗА, „***“ ЕАД, ЕИК ***, да заплати на адвокат *** САК, сумата от **24,36 лв.** – полагащо се адвокатско възнаграждение за защита **по исковото производство** пред СРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 ЗА, „***“ ЕАД, ЕИК ***, да заплати на адвокат адв. С. К. К. САК, сумата от **24,36 лв.** – полагащо се адвокатско възнаграждение за защита **по исковото производство** пред СРС.

Решението е постановено при участието на „***“ ЕООД като помагач на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

